

ผลการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมต่อความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย

The Effects of the Behavioral Group Counseling on Self-Discipline of Upper Elementary Students

วรรณนา เสนีย์วงศ์¹, ทรงวุฒิ อยู่เอี่ยม²และ เพ็ญญา กุลนภาดล³
Wanna Sanewong¹, Songwut Yu-iam² and Pennapha Koolnaphadol³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง ในปีการศึกษา 2562 จำนวน 200 คน ที่มีคะแนนความมีวินัยในตนเองน้อยที่สุด จำนวน 20 คน และสุ่มอย่างง่ายแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่แบบวัดความมีวินัยในตนเอง และโปรแกรมการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ติดต่อกัน 4 สัปดาห์ รวมเป็น 12 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ตามปกติ การเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองและเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองระหว่าง ระยะเวลาก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีคะแนนความมีวินัยในตนเอง ระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีคะแนนความมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การปรึกษากลุ่ม, ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม, ความมีวินัยในตนเอง, นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย

¹ นิสิตหลักหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

¹ M.Sc. Student, Counseling Psychology Program, Faculty of Education, Burapha University.

² อาจารย์ ดร.มหาวิทยาลัยบูรพา,อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

² Lecturer, Faculty of Education, Burapha University, Advisor.

³ รองศาสตราจารย์ ดร.,ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการประยุกต์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา,ที่ปรึกษาร่วม

³ Assoc.Prof. Department of Research and Applied Psychology, Faculty of Education, Burapha University, Co -Advisor.

Corresponding author E-mail : wanna.sane@gmail.com.

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the effects of the behavioral group counseling on self-discipline of upper elementary students. The sample was selected from 200 students in a private school in the academic year of 2019. The sample consisted of 20 upper elementary students who had low score on the self-discipline scale. The 20 students was randomly assigned into the experimental group and control group; each group comprised of ten students. The instruments used in this study were the self-discipline scale and the behavioral group counseling program. The intervention was administered 3 sessions a week for 4 weeks. So there were 12 sessions in total, 60 minutes per session. The students in the control group did activities regularly as usual. Data collection was divided into 2 phases: pretest and posttest (pre experiment and post experiment). Statistics used in data analysis were mean, standard deviation, and t-test. Then the data were analyzed by comparing the independent t-test between the experimental group and the control group. Moreover, the data was analyzed for both posttest and pretest in the experimental group with the dependent t-test. The research found that the students who received counseling in the behavioral theory group had higher self-discipline scores after the experiment significantly at the level of .05. Besides, the students who received counseling on the behavioral theory group had higher self-discipline scores than the control group in the post-experimental period statistically significant at the level of .05.

Keywords: Group counseling, Behavioral theory, Self – discipline, Upper elementary students

บทนำ

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560:115) มีวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษา ข้อที่ 3 เพื่อพัฒนาสังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ และคุณธรรม จริยธรรม รู้รักสามัคคี และร่วมมือผนึกกำลังมุ่งสู่การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนาการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับวินัย ได้แก่ ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาศักยภาพคนทุกช่วงวัยและการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ โดยมีเป้าหมายด้านผู้เรียน ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งการมีวินัย คุณธรรม จริยธรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของทักษะการเรียนรู้และส่งเสริมให้สถานศึกษาจัดกิจกรรมกระบวนการเรียนรู้ที่จะสร้างเสริมให้คนไทยมีวินัย จิตสาธารณะและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยใช้กิจกรรมที่เป็นวิถีชีวิตประจำวัน กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนทั้งในและนอกห้องเรียนและกิจกรรมร่วมกับครอบครัว ชุมชน ที่สอดแทรกการเสริมสร้างความมีวินัย (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561: 8)

การเสริมสร้างวินัยมีความสำคัญอย่างยิ่ง ดังพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ฯ มหาราช ที่พระราชทานแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตภาคใต้

จังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2524 ความว่า “ผู้คนที่มิระเบียบวินัยนั้น เป็นผู้ที่เข้มแข็ง เป็นผู้ที่มีหวังดีต่อตนเอง เป็นผู้ที่จะมีความสำเร็จในอนาคต การปฏิบัติด้วยความมีระเบียบวินัย การปฏิบัตินั้นสำเร็จ” ดังนั้นการเสริมสร้างให้คนไทยมีวินัยจึงเป็นส่วนสำคัญในการยกระดับคุณภาพคนไทย (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561:4)

นายกรัฐมนตรี (พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา) จึงได้กำหนดให้เป็นหนึ่งในค่านิยมหลัก 12 ประการ เพื่อเป็นรากฐานในการพัฒนาคนไทย คือ “มีระเบียบ วินัย เคารพกฎหมาย ผู้น้อยรู้จักการเคารพผู้ใหญ่” สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ได้กำหนดจุดมุ่งหมายที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนในข้อที่ 1 ว่า “มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อสร้างสรรค์ประเทศไทยให้เข้มแข็ง” วินัยในตนเองเป็นการบังคับควบคุมพฤติกรรมของนักเรียนจากการเรียนรู้และเป็นการยอมรับในคุณค่า โดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับอุดมคติ ซึ่งเป็นการกำกับพฤติกรรมให้เป็นไปตามความตั้งใจและตามข้อกำหนด ระเบียบ กฎเกณฑ์ ส่งผลให้มีความสุข ประสบความสำเร็จ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีด้วย (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561:4)

การมีวินัยในตนเอง (Self-discipline) นอกจากจะส่งผลให้บุคคลประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิต ได้รับการยอมรับนับถือ ชื่นชมจากบุคคลอื่นที่รู้จักแล้ว ยังส่งผลให้ชุมชน สังคม และประเทศชาติมีความสุข เจริญก้าวหน้าเป็นสังคมที่มีคุณภาพ ดังนั้นจึงควรพัฒนาให้บุคคลมีวินัยในตนเองตั้งแต่เด็กและรักษาไว้อย่างต่อเนื่อง ความสำเร็จทั้งหลายทั้งปวงในชีวิตขึ้นอยู่กับความสามารถในการกำหนดเป้าหมาย แล้วมุ่งสู่เป้าหมายเหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็งานที่ยากเพียงใด และต้องใช้เวลานานเท่าใดก็ตามจนกว่าจะบรรลุเป้าหมายเหล่านั้น ความสามารถในการจูงใจตนเองให้มีความเพียรพยายาม ไม่ย่อท้อจนกว่าจะบรรลุเป้าหมายก็คือวินัยในตนเอง มีผู้กล่าวว่าการศึกษาคือความเจริญงอกงาม ซึ่งประสบการณ์ที่เหมาะสมที่ถูกจัดขึ้นเรียกได้ว่าเป็นการศึกษาที่ดีนั้นย่อมจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความงอกงาม เช่น อ่านออกเขียนได้ มีความรู้ในแขนงวิชาต่างๆ มีระเบียบวินัยที่ดี รู้จักการแต่งกายที่สุภาพ เหมาะสมกับโอกาสและสถานที่ มีกิริยามารยาทเรียบร้อย มีวาจาไพเราะ มีคุณธรรมและศีลธรรม เป็นรากแก้วของการพัฒนาสังคมต่อไป การที่บุคคลขาดวินัยในตนเองมีผลทำให้ขาดวินัยทางสังคมไปด้วย เนื่องจากวินัยในตนเอง เป็นพื้นฐานในการควบคุมตนเอง ซึ่งจะไปสู่การสร้างวินัยทางสังคมที่กล่าวว่าการมีวินัยจะเป็นพื้นฐานในการดำเนินกิจกรรมในสังคม และการรวมกันอยู่ของกลุ่ม การปลูกฝังวินัยจะทำให้บุคคลยอมรับกฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดและวินัยยังเป็นวัฒนธรรมทางสังคม ซึ่งจะทำให้เด็กเรียนรู้พฤติกรรมที่สังคมยอมรับ ทำให้พัฒนาตนเองสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่สามารถควบคุมตนเองได้ มีมโนธรรมที่ดีและมีความมั่นคงทางอารมณ์ ด้วยเหตุนี้การปลูกฝังความมีวินัยในตนเองให้แก่คนในชาติเพื่อสร้างความเจริญรุ่งเรืองแก่บ้านเมืองนั้นควรเริ่มต้นที่เยาวชน โดยให้ประพฤติและฝึกฝนจนเป็นนิสัย เพื่อที่จะได้เป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต

การเสริมสร้างวินัยในตนเองสามารถกระทำได้หลายวิธี การให้การปรึกษาเป็นวิธีการหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ศึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนี้ยึดหลักว่า พฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้ และเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ให้การปรึกษาใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับการปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยจะเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับผู้รับการปรึกษาเป็นการเน้นย้ำพฤติกรรมที่ดีหรือไม่ดีนั้นว่าเกิดจากการกระทำหรือสิ่งเร้าที่ทำให้พฤติกรรมนั้นเกิดมาแล้วได้รับผลอย่างไร ซึ่งใช้การทดลองจนทำให้เห็นแนวทางการแก้ปัญหาได้อย่าง

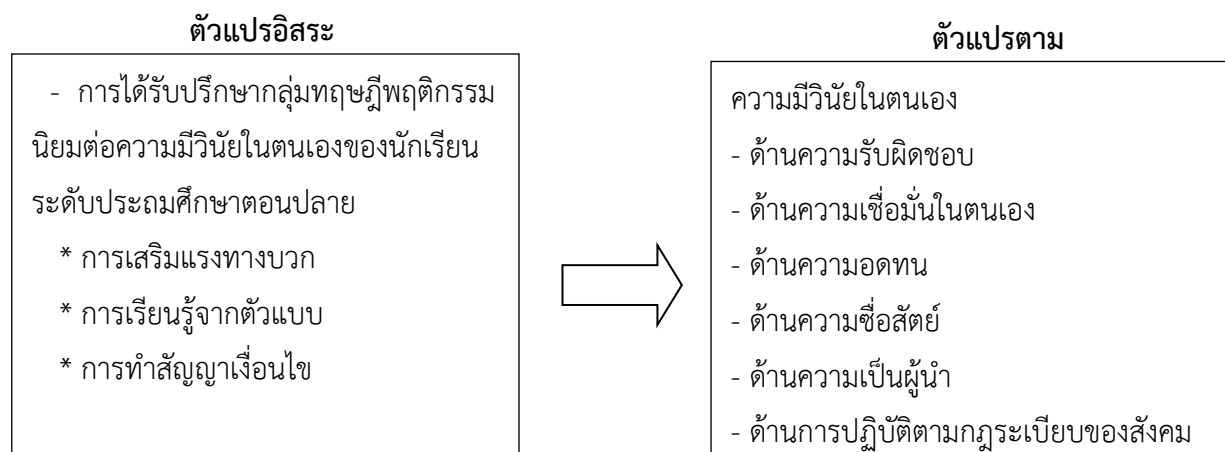
ชัดเจน มีระบบแบบแผนที่เหมาะสมในการจะนำไปใช้ในการปฏิรูปหลักสูตรศึกษานิยมเหล่านี้ เช่น การเสริมแรง การเรียนรู้จากตัวแบบ การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก การขจัดความรู้สึกหวาดวิตกกังวล มาเป็นแนวทางในการกำหนดกิจกรรมต่างๆ เพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหของผู้รับการปรึกษา

นอกจากนี้จากการเสริมสร้างวินัยนักเรียนตามแนวทางของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และนโยบายทางการศึกษาที่จะพัฒนาวินัยนักเรียนมาโดยตลอดนั้น ก็ยังพบปัญหาในเรื่องของการขาดวินัย แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาวินัยนักเรียนที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบันยังคงมีปัญหาส่งผลให้ไม่สามารถพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561:2) อีกทั้งอำเภอศรีราชาเป็นเมืองอุตสาหกรรม (กรมโรงงานอุตสาหกรรม, 2559) ประชากรที่มาอาศัยและประกอบอาชีพจึงเป็นประชากรแฝง และนักเรียนส่วนใหญ่ก็ย้ายตามผู้ปกครองมา และได้เข้ามาเรียนในโรงเรียน ซึ่งนักเรียนมาจากหลายพื้นที่หลายจังหวัด จึงทำให้นักเรียนยังขาดวินัยเป็นอย่างมาก ซึ่งผู้ปกครองส่วนใหญ่ทำงานรับจ้าง จึงไม่ค่อยมีเวลาดูแลบุตรหลานเท่าที่ควร ฉะนั้นทางโรงเรียนจึงจำเป็นต้องฝึกให้มีการควบคุมตนเองให้มีระเบียบวินัย ซึ่งวินัยในตนเองสามารถกระทำโดยทางตรงด้วยการอบรมสั่งสอน และโดยทางอ้อมซึ่งอาศัยการสังเกตพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ผู้ให้การปรึกษาซึ่งเป็นกำลังหลักในการอบรมให้เด็กมีวินัย ต้องเป็นบุคคลที่มีบทบาทในการสร้างเสริมคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง มีคุณธรรม จริยธรรมเกิดขึ้นให้ได้ เพื่อให้นักเรียนได้ปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม แสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องและเหมาะสมต่อไป ผู้ให้การปรึกษาจะต้องตระหนักถึงความสำคัญและต้องสอดแทรกการมีวินัยในตนเองไปในทุกครั้งที่ของการปรึกษากลุ่ม เพื่อให้นักเรียนสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และยังช่วยพัฒนาสังคมให้ดีขึ้นด้วย เด่นดวง นานา (2558) จากที่กล่าวมาจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนและหลังได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมน
2. เพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม หลังได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐาน

1. นักเรียนที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีคะแนนความมีวินัยในตนเองระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง
2. นักเรียนที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีคะแนนความมีวินัยในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในอำเภอสรรพยา จังหวัดชลบุรี จำนวน 200 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในอำเภอสรรพยา จังหวัดชลบุรี จำนวนทั้งสิ้น 20 คน ที่มีคะแนนจากการทำแบบวัดความมีวินัยในตนเองต่ำกว่า 84 คะแนน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 10 คน และกลุ่มควบคุม 10 คน ในการทดลอง ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบ random assignment

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย แบบวัดความมีวินัยในตนเอง และโปรแกรมการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

2.1 แบบวัดความมีวินัยในตนเองเป็นแบบวัดฉบับข้อความ ที่ผู้วิจัยได้ขออนุญาตนำมาใช้จาก ธีรรัตน์ ธนะคำดี (2552) ซึ่งลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ ใช้ในการวัดความมีวินัยกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 นำมาปรับถ้อยคำ ข้อคำถามให้ครอบคลุม สอดคล้องเหมาะสมกับความมุ่งหมายของการค้นคว้าและเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบชนิดข้อความ จำนวน 56 ข้อ มี 6 ด้าน ประกอบด้วย (1) ด้านความรับผิดชอบ (2) ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง (3) ด้านความอดทน (4) ด้านความซื่อสัตย์ (5) ด้านความเป็นผู้นำ (6) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม โดยการแปลความหมายของคะแนนจากแบบวัด ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	2.50 - 3.00 (140-168 คะแนน)	หมายถึง	มีวินัยในตนเองมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	1.50 - 2.49 (84-139 คะแนน)	หมายถึง	มีวินัยในตนเองปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.49 (0-83 คะแนน)	หมายถึง	มีวินัยในตนเองน้อยที่สุด

หาค่าความเชื่อมั่นตามวิธีของครอนบาค (Cronbach alpha coefficient) เพื่อหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ของแบบวัดได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ 0 .926

2.2 โปรแกรมการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เป็นโปรแกรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการค้นคว้างานวิจัย เอกสารตำรา บทความต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยความมีวินัยในตนเอง ด้านความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความอดทน ความซื่อสัตย์ ความเป็นผู้นำ และด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม มาเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาและกิจกรรมให้เหมาะสม สร้างโปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมในด้านความมีวินัยในตนเอง โดยในแต่ละโปรแกรมจะมีแนวคิดสำคัญ

วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการที่เป็นขั้นนำ ขั้นดำเนินการ และขั้นสรุป พร้อมการประเมินผลในแต่ละโปรแกรม โดยมีทั้งหมด 12 โปรแกรม ใช้เวลาโปรแกรมละ 60 นาที โดยใช้เทคนิคตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาประกอบการเขียน เช่น เทคนิคการเสริมแรง การเรียนรู้จากตัวแบบ การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก การจัดความรู้สึกหวาดวิตกกังวล มาเป็นแนวทางในการกำหนดกิจกรรมต่างๆ เพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาของผู้รับการปรึกษา โดยมีรายละเอียดกิจกรรมของโปรแกรมการปรึกษากลุ่มพฤติกรรมนิยม มีดังต่อไปนี้

- ครั้งที่ 1 การปฐมนิเทศ และสร้างสัมพันธภาพ
- ครั้งที่ 2 รักษาสัมพันธภาพ และสร้างความไว้วางใจกันภายในกลุ่ม
- ครั้งที่ 3 สำรวจความมีวินัยในตนเอง
- ครั้งที่ 4 ความมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบ
- ครั้งที่ 5 ความมีวินัยในตนเองด้านความซื่อสัตย์
- ครั้งที่ 6 ความมีวินัยในตนเองด้านความอดทน
- ครั้งที่ 7 การสร้างความมีวินัยในตนเองที่จะอดทนให้สำเร็จ
- ครั้งที่ 8 ความมีวินัยในตนเองด้านความเป็นผู้นำที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง
- ครั้งที่ 9 ความมีวินัยในตนเองด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ
- ครั้งที่ 10 วินัยในตนเองสร้างได้ไม่ต้องเดี๋ยว
- ครั้งที่ 11 คนเก่งหัวใจแกร่ง
- ครั้งที่ 12 การทำสัญญา และยุติการปรึกษา

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 3 ระยะ คือ

3.1 ระยะก่อนทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองโดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดความมีวินัยในตนเอง แล้วเรียงลำดับคะแนนความมีวินัยในตนเอง และคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีคะแนนความมีวินัยในตนเองน้อยที่สุดที่มีคะแนนต่ำกว่า 84 คะแนน ลงมา โดยการสอบถามความสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง และสุ่มอย่างง่ายมา 20 คน ทำการเข้ากลุ่ม (Random assignment) โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 10 คน กลุ่มควบคุม 10 คน และนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดความมีวินัยในตนเองในครั้งนี้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pre - test)

3.2 ระยะทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยให้กลุ่มทดลองได้เข้าโปรแกรมการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เข้าร่วมกลุ่มสัปดาห์ละ 3 ครั้ง เวลา 13.00 -14.00 น. จำนวน 12 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ติดต่อกัน เริ่มตั้งแต่วันที่ 13 พฤษภาคม พ.ศ. 2562 ถึงวันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2562 ในระยะทดลอง สำหรับกลุ่มควบคุมไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมจะดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในชีวิตประจำวันตามปกติ

3.3 ระยะหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดโปรแกรมการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดความมีวินัยในตนเอง ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับที่ใช้วัดระยะก่อนการทดลอง เพื่อเป็นคะแนนหลังการทดลอง (Post - test)

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดโดยใช้การคำนวณทางสถิติ และดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

4.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานของคะแนนจากแบบวัดความมีวินัยในตนเอง

4.2.1 การทดสอบค่าที่ ระหว่างก่อนการทดลอง และหลังการทดลองโดยใช้ Dependent t-test

4.2.2 การทดสอบค่าที่ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ Independent t-test

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนและหลังที่ได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนและหลังที่ได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ระยะเวลา	N	\bar{X}	S.D.	t	df	P
ก่อนการทดลอง	10	75.70	5.41	57.42	9	0.00*
หลังการทดลอง	10	137.9	5.66			

*p< .05

จากตารางที่ 1 เป็นการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 : นักเรียนที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีคะแนนความมีวินัยในตนเองระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง ซึ่งในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความมีวินัยในตนเองเท่ากับ 75.70 อยู่ในระดับความมีวินัยในตนเองน้อยที่สุด ระยะหลังการทดลองเท่ากับ 137.90 อยู่ในระดับความมีวินัยในตนเองปานกลาง ตามลำดับ ซึ่งเพิ่มขึ้นจากระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 62.20 นั่นคือ คะแนนความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับ ประถมศึกษาตอนปลายที่ได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม หลังได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม หลังได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ระยะเวลา	กลุ่ม	n	\bar{X}	S.D.	t	df	P
ระยะหลังการทดลอง	กลุ่มทดลอง	10	137.90	5.66	29.25	18	0.00*
	กลุ่มควบคุม	10	79.20	2.85			

*p < .05

จากตารางที่ 2 เป็นการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 : นักเรียนที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีคะแนนความมีวินัยในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง ซึ่งในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความมีวินัยในตนเองระยะหลังการทดลองเท่ากับ 137.90 อยู่ในระดับความมีวินัยในตนเองปานกลาง มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 5.66 ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยความมีวินัยในตนเองระยะหลังการทดลองเท่ากับ 79.20 อยู่ในระดับความมีวินัยในตนเองน้อยที่สุด มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 2.85 นั่นคือคะแนนความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายหลังได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1.นักเรียนที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีคะแนนความมีวินัยในตนเอง ระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อ 1 อภิปรายได้ว่า โปรแกรมการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เน้นให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น ดังที่ ลักขณา ศรีวัฒน์ (2560, น.142) อธิบายว่า ธรรมชาติของมนุษย์ตามแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มี 4 ประการ คือ (1) มนุษย์เกิดมาไม่ดีหรือไม่เลวแต่จะเริ่มต้นชีวิตในลักษณะว่างเปล่า (2) มนุษย์เป็นสิ่งที่มีชีวิตตอบสนองสิ่งเร้าต่างๆ ในสิ่งแวดล้อมแบบพฤติกรรม (3) มนุษย์จะเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมหรือจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม การเรียนรู้ทำให้เกิดขึ้นได้โดยการจัดสิ่งแวดล้อมภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ ส่วนการเรียนรู้เดิมสามารถทำให้หมดไปได้ และทำนองเดียวกันสามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ได้ (4) มนุษย์สามารถควบคุมและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้ แม้ว่าจะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมก็ตาม

กรณีของเด็กหญิง ป.ปลา (นามสมมติ) ในโปรแกรมการปรึกษากลุ่มครั้งที่ 7 การสร้างความมีวินัยในตนเองที่จะอดทนให้สำเร็จ ผู้วิจัยนำอุปกรณ์ที่เตรียมไว้ได้แก่ หลอดกาแฟ กับเข็มหมุดมาวางตรงกลางกลุ่ม แล้วบอกวัตถุประสงค์ของกิจกรรมวันนี้ว่าเป็นเรื่องของการใช้ความอดทนในการสร้างความสำเร็จ โดยจะแบ่งกลุ่มทำกิจกรรมนี้ 2 กลุ่ม ๆ ละ 5 คน โดยให้สมาชิกเลือกกลุ่มกันเองอย่างเสรี พร้อมอธิบายกติกาว่า แต่ละกลุ่มจะได้อุปกรณ์คือหลอดกาแฟ 1 ท่อกับเข็มหมุด 1 กล่อง โดยจุดประสงค์ของแต่ละกลุ่มหรือเป้าหมายคือการใช้ความอดทนในการสร้างความสำเร็จให้ได้ตามเวลาที่กำหนด โดยเป้าหมายคือสร้าง TOWER จากหลอดกาแฟและมีเข็มหมุดเป็นตัวเชื่อมต่อ สิ่งสำคัญที่กลุ่มจะต้องใส่ใจและคำนึงถึงคือการวางแผนที่จะทำงานให้สำเร็จจากความคิดของกลุ่มโดยกลุ่มใดสร้าง TOWER ได้สูงสุดจะเป็นกลุ่มที่ได้รับชัยชนะ พร้อมรับ

รางวัลเป็นการเสริมแรงทางบวกที่จะให้นักเรียนบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ โดยให้แต่ละกลุ่มมีเวลาในการสร้างงาน 15 นาที หลังหมดเวลาจะต้องมีความแข็งแรงทนทานด้วย และเด็กหญิง ป.ปลา ได้เขียนความรู้สึกว่า ตนเองเป็นคนที่ไม่ค่อยมีความอดทนกับปัญหาต่างๆเลย และในการทำกิจกรรมครั้งนี้มีความกังวลมากว่าจะสร้างเมืองจากหลอดให้แข็งแรงทนทานได้ทันเวลาหรือไม่ มีความกังวลมาก ซึ่งกลุ่มตนเองได้ทดลองสร้างเมืองหลายครั้งก็ไม่ประสบความสำเร็จ แต่ทุกคนก็มีความมุ่งมั่น อดทนต่ออุปสรรคต่าง ๆ จนทำให้สร้างเมืองได้สำเร็จถึงแม้ว่าผลงานออกมาไม่ค่อยสวยเท่าที่ควร แต่พวกเราก็ภูมิใจที่ทุกคนอดทน ผ่านอุปสรรคต่าง ๆ มาได้

นอกจากนี้จากการศึกษางานวิจัยของ วรณรา พงษ์สิน (2550) ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมแนะแนวตามหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่าภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ตามหลักการทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองทั้ง 3 ด้านสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถเพิ่มคะแนนความวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย สามารถพัฒนาความมีวินัยในตนเอง ด้านความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความอดทน ความซื่อสัตย์ ความเป็นผู้นำ และการปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม จึงทำให้ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

2. นักเรียนที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีคะแนนความมีวินัยในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อ 2 อภิปรายได้ว่า โปรแกรมการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถเพิ่มความมีวินัยในตนเองของนักเรียนได้ดี เป็นวิธีการที่ให้ผู้ให้การปรึกษาให้ความช่วยเหลือผู้รับการปรึกษาที่มีสภาพปัญหาและความต้องการที่คล้ายๆกัน ภายใต้บรรยากาศแห่งความอบอุ่น นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมโปรแกรมอย่างสม่ำเสมอ เข้าใจบทบาทของตนเองในฐานะสมาชิกของกลุ่มเป็นอย่างดี มีความตั้งใจในการแก้ไขปัญหาของตนให้บรรยากาศของการปรึกษาเต็มไปด้วยความร่วมมือร่วมใจ อย่างไรก็ตามในช่วงแรกของการปรึกษา มีสมาชิกบางคนไม่กล้าแสดงความคิดเห็น แต่เมื่อได้รับการกระตุ้นจากผู้ให้การปรึกษา และสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่ม สมาชิกก็สามารถให้ความร่วมมือได้มากยิ่งขึ้น โปรแกรมการปรึกษาซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านกิจกรรมและเทคนิค ต่าง ๆ มีการดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน ตั้งแต่ครั้งแรกจนถึงครั้งสุดท้าย เพื่อให้ นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย เกิดกระบวนการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงตนเอง ทั้งทางด้านความคิด อารมณ์ ความรู้สึกอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อที่จะส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง ทำให้เกิดมุมมองใหม่ที่สามารถควบคุมตนเองให้มีวินัย มีแบบแผนการดำเนินชีวิตของตนเองกับชีวิตในปัจจุบันรวมถึงอนาคต มีความมั่นใจจนกระทั่งสามารถนำไปปฏิบัติได้ในชีวิตจริงและสามารถจัดการกับแบบแผนการดำเนินชีวิตของตนเองกับชีวิตในปัจจุบันที่เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นได้อย่างเหมาะสม หากผู้รับการปรึกษาเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาไม่ว่าเวลาจะผ่านไปเท่าใด เมื่อประสบปัญหาอีกครั้ง ผู้รับการปรึกษาจะมีทักษะ ในการจัดการกับปัญหานั้น ๆ ได้ดังที่ ลักขณา ศรีวิวัฒน์ (2560:144 - 149) กล่าวว่า การให้การปรึกษาทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีเทคนิคเฉพาะมากมายหลายประการที่อาจเลือกมาใช้ให้เหมาะสมกับปัญหานั้น และให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้รับการปรึกษาอีกด้วยทั้งในประเภทของการให้การปรึกษารายบุคคล และการให้การปรึกษากลุ่ม ซึ่งสามารถจัดแบ่งออกเป็นเทคนิคต่างๆได้แก่ (1) เทคนิคการเสริมแรง (2) เทคนิคการ

เรียนรู้จากตัวแบบ (3) เทคนิควิธีการผ่านพฤติกรรมกล้าแสดงออก (4) เทคนิควิธีการใช้การผ่อนคลายเป็นระบบ ดั่งรายละเอียดเทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบเป็นการส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมโดยไม่ต้องเรียนรู้จากการลองผิดลองถูก การเรียนรู้ผ่านตัวแบบมีกระบวนการที่สำคัญโดยเร้าความสนใจโดยการนำเสนอตัวแบบที่น่าสนใจ และแสดงพฤติกรรมที่ผู้รับการปรึกษาสนใจ พฤติกรรมของตัวแบบที่ดีควรเป็นไปได้อย่างชัดเจน สังเกตได้โดยง่ายเป็นไปอย่างธรรมชาติ มีขั้นตอนไม่ซับซ้อน การนำเสนอตัวแบบสามารถนำเสนอได้หลายรูปแบบ เช่น ชีวิตจริงจากวิถีทัศน์ของคนเก่งหัวใจแกร่งที่นำเสนอเรื่อง “เด็กหญิงใต้สะพาน” ให้สมาชิกดูความยาวประมาณ 10 นาที โดยเนื้อหาเป็นเรื่องราวของฟ้า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่อยู่กักับพ่อแม่ใต้สะพานรวิงตลอดเวลา แต่ไม่ใช่อุปสรรคในการทำตนไม่มีคุณค่า ฟ้าช่วยงานบ้าน เรียนเก่ง ปฏิบัติตนตามหน้าที่ของการเป็นลูกและนักเรียนที่ดี จนกระทั่งได้รับการช่วยเหลือจากหน่วยงานราชการโดยการสร้างบ้านให้อยู่ใหม่บนพื้นที่ของหน่วยงานราชการ ได้รับคำชื่นชมจากคนในสังคม ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้มีวินัยในตนเองจนได้รับผลตอบแทนจากการทำดีครั้งนี้ จนทำให้เด็กหญิง ก.ไก่ (นามสมมติ) ได้สะท้อนความคิดตนเองเกี่ยวกับการเรียนรู้จากตัวแบบที่ได้ดูแล้วนำมาเปรียบเทียบกับตนเองในเรื่องที่ตนมีความพร้อมทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นที่อยู่อาศัย ครอบครัวที่อบอุ่น สถานที่เรียน มีพ่อแม่ดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ไม่ต้องช่วยพ่อแม่หาเงิน ไม่ต้องดิ้นรนกับการอยู่รอดในแต่ละวันเหมือนชีวิตของฟ้า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้ชมวิถีทัศน์ในครั้งนี้ จนทำให้ตนเองมีความคิดที่จะสร้างวินัยให้เกิดขึ้นกับตนเองเหมือนเด็กหญิงฟ้าและพร้อมที่จะก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างมั่นใจ ไม่ลังเล จะทำตัวให้ดี มีวินัย และจะทำวันข้างหน้าให้ดีที่สุด

นอกจากนี้จากการศึกษางานวิจัยของ วรณรดา พงษ์สิน (2550) พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีวินัยในตนเองเพิ่มมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้โปรแกรมการให้ข้อเสนออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

สรุปได้ว่า การปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ช่วยให้นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายที่ได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีคะแนนวินัยในตนเองเพิ่มขึ้นในระยะหลังการทดลอง จึงกล่าวได้ว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีวินัยในตนเองมากกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยนั้นพบว่า โปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายนั้น ช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่จะดูแลตนเองให้มีวินัยที่ดีขึ้นจริง และมีประสิทธิภาพกว่าการให้คำแนะนำทั่วไป ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะด้านการนำผลวิจัยไปใช้

1. การนำโปรแกรมการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมไปใช้ควรมีการศึกษาลักษณะของคู่มือตัวอย่างที่ต้องการศึกษา ศึกษาหลักการ กระบวนการ และเทคนิคต่าง ๆ ฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ เพื่อที่จะนำไปปรับใช้ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม
2. ผู้ที่สนใจสามารถนำเทคนิคการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เช่น การเสริมแรงทางบวก ทางลบ หรือการเรียนรู้จากตัวแบบที่ใช้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายนี้ ไปปรับใช้ในการพัฒนา

ความมีวินัยในระดับชั้นมัธยมศึกษา นิสิตนักศึกษา โดยปรับโปรแกรมการให้การปรึกษาสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่าง เป็นการกระตุ้นความคิดของผู้รับการปรึกษาให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการให้การปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมต่อความมีวินัยในตนเองกับกลุ่ม อื่น ๆ ซึ่งเป็นนักเรียนในระดับปฐมวัย ประถมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษา อุดมศึกษา เป็นต้น
2. จากผลการศึกษาพบว่า การให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีผลทำให้ความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายเพิ่มขึ้น การวิจัยในครั้งต่อไปควรใช้การปรึกษาแบบกลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง เช่น ความรับผิดชอบ

เอกสารอ้างอิง

- กรมโรงงานอุตสาหกรรม. (2559). *เปิดศักยภาพ “ศรีราชา” เมืองหลวงแห่งอุตสาหกรรม*. สืบค้นจาก <https://www.home.co.th/hometips/detail/86207>
- เด่นดวง นำภา. (2558). *วินัยในตนเองของนักเรียนเมืองพัทยา 5 (บ้านเนินพัทธยาเหนือ)*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ธิดารัตน์ ธนะคำดี. (2552). *การพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1*. ปรียญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลักขณา สริวัฒน์. (2560). *ทฤษฎีและเทคนิคการให้การปรึกษา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วรรณรา พงษ์สิน. (2550). *ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบักดอง จังหวัดศรีสะเกษ*. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.(2560).*แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2579*. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2561). *การวิจัยและพัฒนา รูปแบบ กลไกการเสริมสร้างวินัยในสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้านความรับผิดชอบและการตรงต่อเวลา*. กรุงเทพฯ:พริกหวานกราฟฟิค.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2561). *คู่มือการเสริมสร้างวินัยนักเรียนในสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้านความรับผิดชอบและการตรงต่อเวลา*. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.

การอ้างอิงบทความ

- วรรณรา เสนีย์วงศ์, ทรงวุฒิ อยู่เอี่ยม และ เพ็ญญา กุลนภาดล. (2562). ผลการปรึกษากลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย. *e-Journal of Education Studies, Burapha University, 1(2)*, 79-89. สืบค้นจาก <https://www.tci-thaijo.org/index.php/ejes/article/view/204388>